

Особливість трудових спорів у Швеції виражається в тому, що індивідуальні трудові суперечки працівників, які не є членами профспілок, розглядаються в судах загальної юрисдикції. Якщо працівник не задоволений тим, як профспілка захищає свої інтереси, або якщо союз відмовляється подати судовий позов від імені працівника до трудового суду, він також має право звернутися до звичайного суду. Звичайне рішення цивільного суду може бути оскаржене в трудовому суді.

У Великобританії відбувається чітке розмежування правового регулювання відносин в сфері праці на два блоки. Перший блок присвячений індивідуальним трудовим відносинам та сформований на рівні Закону про права у сфері зайнятості (Employment Rights Act 1996). Другий блок, присвячений відносинам соціального партнерства, закріплений Консолідованим законом про профспілки та трудові відносини (Trade Union and Labour Relations (Consolidation) Act 1992) [3].

Аналізуючи наведені вище особливості, ми бачимо, що в деяких країнах трудові спори мають справу з використанням норм цивільного процесу (у судах існує величезна кількість справ, що негативно впливає на терміни прийняття рішень), в інших - спрощену процедуру, згідно з якою процес врегулювання справи суддею, що спеціалізується у сфері трудового права, значно прискорився (наприклад, Італія).

Слід звернути увагу, що в трудових відносинах знаходиться більша частина працездатного населення України. При цьому, спектр трудової діяльності вказаних осіб є вельми широким – від некваліфікованого робітника до топ-менеджера великого суб'єкта господарювання [3].

Отже, на сьогодні врахування політики дотримання балансу міжнародних та національних інтересів об'єктивно вимагає вивчення іноземного досвіду у сфері розгляду індивідуальної праці, оскільки особливості правового процесу вирішення індивідуальних трудових спорів в Україні перебувають у процесі встановлення відповідності загальноновизнаним принципам міжнародного трудового права.

Список використаних джерел

1. Скоробагатько В. А., Фецишин М. І., Трудові спори: законодавство, коментар, судова практика / – К., 2000 р. – 54 с.
2. European Court of Human Rights [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.echr.coe.int>
3. Венедіктов С.В. Щодо особливостей джерел трудового права України // Актуальні проблеми соціального права в Україні: збірник наукових праць / за ред. М. І. Іншина, В. І. Щербини, С. Я. Вавженчука; відпов. ред. І. С. Сахарук ? Харків: Юрайт, 2017 – С. 90 – 96 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ceslii.knu.ua/images/2017/1.pdf>

Ігор ДЕМ'ЯНЧУК

*аспірант кафедри глобалістики, євроінтеграції та управління національною безпекою
ОРІДУ НАДУ*

СТАН ГАРМОНІЗАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ТА ЄВРОСОЮЗУ У СФЕРІ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ

Відповідно до Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (далі – Угода), співробітництво у сфері цивільного захисту має на меті збереження, захист, поліпшення і відтворення якості навколишнього середовища, захист громадського здоров'я, розсудливе та раціональне використання природних ресурсів та заохочення заходів на міжнародному рівні, спрямованих на вирішення регіональних і глобальних проблем навколишнього середовища [3].

На сьогоднішній день основним нормативним документом, який встановлює завдання щодо виконання Угоди, є відповідний План заходів, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 25 жовтня 2017 р. №1106 (далі – План).

Зважаючи на те, що центральним органом виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, є Державна служба України з надзвичайних ситуацій (ДСНС) [2], дана структура є провідним виконавцем більшості завдань з приведення національних нормативно-правових актів з питань цивільного захисту до вимог відповідних Директив ЄС.

Таких завдань Планом передбачено 20, з яких станом на 20 березня 2018 року мало бути закінчено 7, а саме:

1. Прийняття національного законодавства щодо проведення державного моніторингу повітря та визначення уповноваженого органу (органів) у цій сфері, (ст. 363 Угоди, Директива 2008/50/ЄС). Не виконано.

2. Встановлення верхньої та нижньої межі оцінки та цільових значень вмісту миш'яку, кадмію, ртуті, нікелю та поліциклічних ароматичних вуглеводнів в атмосферному повітрі (ст. 363 Угоди, Директива 2004/107/ЄС). Виконано. Наказом МВС від 28.02.2018 року №154 затверджено Порядок здійснення моніторингу за вмістом миш'яку, кадмію, ртуті, нікелю та поліциклічних ароматичних вуглеводнів в атмосферному повітрі.

3. Удосконалення законодавства України щодо оцінки та управління ризиками загоплення внаслідок паводків (ст. 364 Угоди, Директива 2007/60/ЄС). Виконано. Наказом МВС від 17.01.2018 року № 30 затверджено Методику попередньої оцінки ризиків загоплення.

4. Забезпечення законодавчого закріплення системи басейнового управління водних ресурсів (ст. 363 Угоди, Директива 2000/60/ЄС). Не виконано.

5. Забезпечення наближення законодавства України до законодавства ЄС з питань запобігання забрудненню підземних і поверхневих вод нітратами з сільськогосподарських джерел (стаття 363 Угоди, Директива Ради 91/676/ЄЕС). Не виконано.

6. Забезпечення здійснення обміну інформацією та досвідом з ЄС у сфері цивільного захисту та сприяння взаємній допомозі у випадках надзвичайних ситуацій (стаття 364 Угоди). Виконується постійно згідно з укладеними угодами [1].

7. Розроблення Стратегії та Програми підвищення рівня безпеки дорожнього руху (стаття 369 Угоди). Виконано. Розпорядженням КМУ від 14 червня 2017 р. № 481-р схвалено Стратегію підвищення рівня безпеки дорожнього руху в Україні на період до 2020 року та 25 квітня затверджено постанову про державну програму підвищення рівня безпеки дорожнього руху до 2020 року.

Таким чином, враховуючи те, що з 7 запланованих завдань по гармонізації законодавства України та Євросоюзу у сфері цивільного захисту виконано 4 (57 %), можна стверджувати, що для створення позитивного іміджу нашої держави на міжнародній арені, покращення співпраці з країнами Євросоюзу, даний напрямок діяльності потребує більшої уваги з боку органів публічної влади.

Список використаних джерел

1. Перелік міждержавних, міжвідомчих угод та угод з міжнародними організаціями у сфері компетенції МНС. [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://www.dsns.gov.ua/ua/Perelik-mizhnarodnih-Ugod-u-sferi-kompetencyi-MNS.html>.

2. Положення про Державну службу України з надзвичайних ситуацій. [Електронний ресурс].–Режим доступу: <http://www.dsns.gov.ua/ua/Polozhennya.html>.

3. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. [Електронний ресурс].– Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/984_011.

Віктор КУЗЬМЕНКО

аспірант кафедри інформаційних технологій та інформаційних систем ДРІДУ НАДУ

ПОЛІТИКА УПРОВАДЖЕННЯ Е-ДЕМОКРАТІЇ: ДОСВІД ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Історичний досвід розвитку держав, що входять до складу Європейського Союзу, свідчить про поступове провадження та удосконалення демократичних процесів у систему публічного управління.

Незважаючи на той факт, що демократія є найскладнішим із існуючих політичних режимів, її переваги є найбільш корисними як для громадян держави так і для усієї системи публічного управління. Тому цілком логічним є побудова демократичного суспільства і в Україні.

Історія людства зафіксували дуже великий історичний розрив, майже 2 500 років, між класичною демократією Древніх Афін, яка була безпосередньою. У XVIII – XIX століття Європа зробила дуже суттєві кроки до демократії, але Наукова Революція, відкриття нових земель та інші фактори, призвели до розпорення населення планети, і тому популярності набула інша форма демократії – представницька.

Наприкінці XX століття розвиток технологій призвів до виникнення комп'ютерних технологій, які розвиваючись та об'єднуючись за допомогою мережі Інтернет, відтворили унікальне віртуальне середовище. Це середовище дуже легко і зручно надає можливість комунікації між великою кількістю людей. Вже немає необхідності на площі, або у полі збиратись – достатньо зареєструватись у віртуальному середовищі, яке утворено завдяки сучасними цифровими інформаційно-комунікаційними технологіями (ІКТ).

Тому цілком закономірною була інтеграція ІКТ у систему публічного управління, що допомогла спочатку сформувати електронний уряд, потім електронне урядування і нарешті – електронну демократію.

Враховуючи той факт, що у ЄС дуже важлива увага приділяється принципу права, тому опрацювання феномену електронної демократії та розробка відповідних документів, призвели до затвердження Recommendation CM/Rec(2009)1 of the Committee of Ministers to member states on electronic democracy (e-democracy) [1]. Цей документ та 5 Індикативних керівництв є наріжним каменем дій будь-якої держави ЄС щодо розробки політики упровадження електронної демократії.

Дуже важливим, на нашу думку, є фіксація принципів Recommendation CM/Rec(2009)1 у «Концепції розвитку електронної демократії в Україні та плану заходів щодо її реалізації» [2], яка була затверджена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 8 листопада 2017 р. №797-р. Для розуміння цих принципів уважно розглянемо документи ЄС.

Recommendation CM/Rec(2009)1 of the Committee of Ministers to member states on electronic democracy (e-democracy): визначено загальні принципи електронної демократії (P.35-P.47); визначено сектори, які має охопити електронна демократія (P.35-P.47); визначені технологічні засади електронної демократії, за умови використання сучасних цифрових ІКТ (P.48-P.58); визначено – принципи впровадження електронної демократії (P.59-P.67); окреслені можливості, проблеми, бар'єри та ризики упровадження електронної демократії (P.68-P.72); надано рекомендації щодо правил та нормативних основ впровадження електронної демократії (P.73-P.80); визначені загальні керівні принципи (G.1-G.39);